VINTILĂ CORBUL și EUGEN BURADA

MOARTE ȘI PORTOCALE LA PALERMO

18

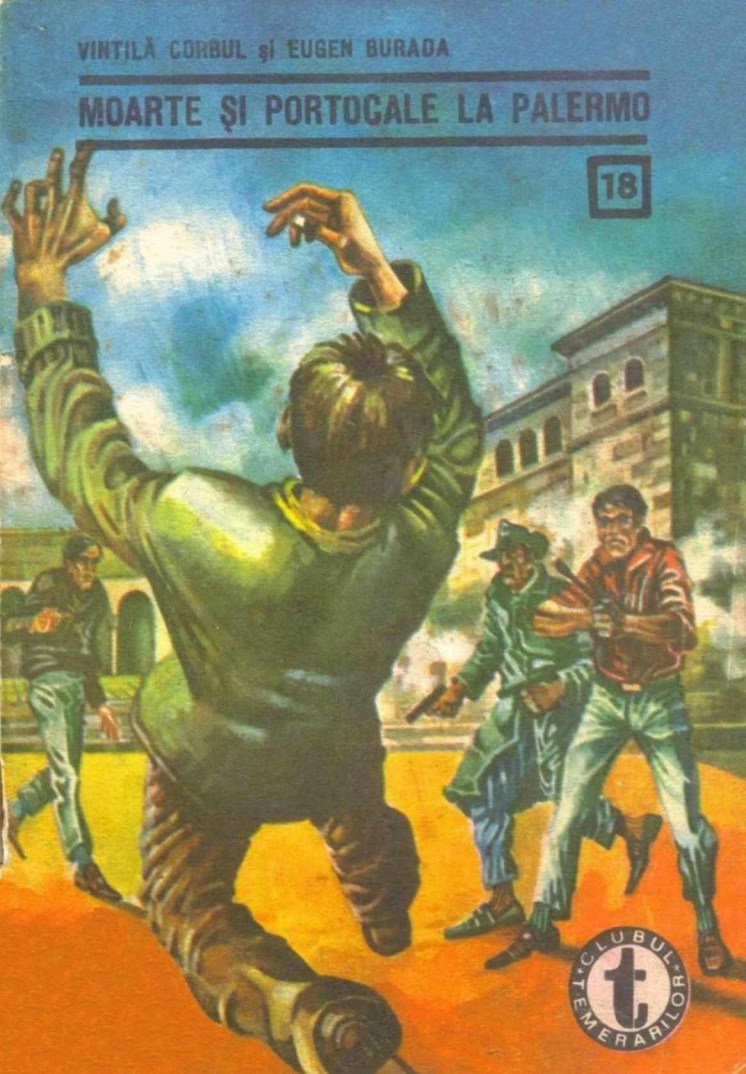

VINTILĂ CORBUL și EUGEN BURADA

MOARTE ȘI PORTOCALE LA PALERMO

MOARTE ȘI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTE ȘI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTE ȘI PORTOCALE
LA PALERMO

MOARTE ȘI PORTOCALE
LA PALERMO

II

EDITURA TINERETULUI

Şoferul limuzinei negre răsuci fulgerător volanul, evitînd în ultimul moment ciocnirea. Apoi se pierdu cu aceeaşi viteză pe o stradă lăturalnică.

Chryslerul demară, continuîndu-şi drumul.

— Neînsemnat trebuie să-ţi pară oraşul ăsta, după ce ţi-ai petrecut mai toată viaţa la New York, spuse unchiul Gino. Ai să te deprinzi anevoie cu atmosfera asta patriarhală.

„Patriarhală ? reflectă Mircea. Nu s-ar spune că era tocmai patriarhală". Incidentul de la Passo di Rigano, care-l costase viaţa pe bietul Ugo, dovedea tocmai contrariul.

Joe scoase din buzunar nişte documente.

— Poftim, Vincenzo, zise el. Noile dumitale acte. De acum înainte ai să te numeşti Vincenzo Scaccia.

Mircea le luă nepăsător şi le vîrî în buzunar fără să le privească. S-ar fi zis că toată viaţa umblase cu acte false.

— Tot timpul şederii dumitale la Palermo, adăugă Joe, ai să locuieşti la hotelul Miramar. E plasat într-o poziţie avantajoasă. Ţi-am rezervat un apartament. Patru oameni vor face de pază cu schimbul zi şi noapte.

— Mulţumesc, rosti Mircea, ca şi cînd aceste măsuri nu l-ar fi impresionat de loc. În realitate supravegherea aceasta permanentă începuse să-l indispună.

Chryslerul străbătu cîteva străzi întunecoase, traversă un bulevard luminat *a giorno* cu trotuarele tixite de noctambuli şi după ce trecu printr-o piaţă cu un monumente de marmură albă coti pe o stradă strîmtă, cu cîrciumi şi dancinguri de o categorie nu tocmai selectă.

Opri în dreptul unei case cu aspect burghez. O scară cu vreo zece trepte urca pînă la o uşă de stejar masiv, deasupra căreia scria cu litere albastre de neon „Ricardo".

— Aici se poate bea cel mai bun Scotch, spuse Joe, coborînd din maşină.

Mircea şi unchiul Gino îl urmară.

Doi oameni dintre cei care le asigurau paza îi escortară pînă la intrare.

Unul dintre ei ciocăni în uşă, desigur după un cod. Două lovituri scurte — pauză — trei lovituri scurte.

— Localul se deschide pentru public doar cu o oră înainte de miezul nopţii, explică Joe.

Le deschise un individ masiv, cu nasul strivit şi care purta cu stîngăcie un smoching prea strîmt. Cerberul salută cu respect pe Joe şi pe unchiul Gino. Lui Mircea nu-i dădu decît o atenţie moderată. Nu-l cunoştea.

Joe îşi conduse invitaţii de-a lungul unui culoar, acoperit cu un covor roşu, pînă într-o încăpere de proporţii

mijlocii, cu măsuțe mici, lămpi cu abajur și lumini difuze. Un platou de dans, estrada orchestrei și un bar amenajat lîngă intrare contribuiau să creeze o atmosferă boemă.

— Ce zici ? Nu-ți amintește de Greenwich Village ? exclamă Joe, frecîndu-și mîinile. Uite, pînă și pe ziduri nu sînt aninate decît reclame cu băuturi americane.

Numai două mese erau ocupate de obișnuiți ai localului.

La pian, un grăsun cu o havană în colțul gurii cînta un blues din New Orleans.

Chelnerii, asistați de picolițe tinere, cu fuste scurte, care le dădeau înfățișarea unor balerine, stăteau pe lîngă mese, așteptînd clienții.

Maître d'hotel-ul, grav, impozant, în frac, cu vestă și papion negru se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Joe și a însoțitorilor acestuia. Zîmbind servil, îi conduse la masă lîngă platoul de dans. Sosi și chelnerul cu picolița sa. Fata — să tot fi avut șaptesprezece ani — era foarte drăguță și mai ales apetisant de proaspătă.

Joe o bătu peste șolduri.

Fata îi zîmbi cu silită amabilitate.

— Whisky, comandă el. Valuri de whisky. De care vrei, Vincenzo ? White Horse, House of Lords, Haig, Johnny Walker ?

— Bourbon, zise Mircea.

— Whisky american, suspină nostalgic Joe. Nu poți uita *The States*. Te cred. Nici eu nu le pot uita. Proastă

idee au avut cretinii din F.B.I. cînd ne-au expediat în Europa.

Picoliţa aduse paharele.

Joe îi făcu ştrengar cu ochiul, apoi se plecă la urechea lui Vincenzo.

— Ce zici ? În Liberia ar face senzaţie. Şi la Bahia ar avea succes.

Mircea simţi că i se încrîncenează pielea. Înţelesese sensul vorbelor lui Joe.

Chelnerul sosi cu sticla de whisky.

— Pentru mine Marsala, porunci unchiul Gino.

Joe era cu chef. Arăta lui Mircea o prietenie deosebită. Băuse zdravăn la cină şi acum golea pahar după pahar.

„In vino veritas", părea el să spună. Mircea era însă neîncrezător. Bănuia că Joe încerca să-l cîştige pentru a-l folosi, probabil, împotriva lui Don Calo. Şi presupunerile lui nu erau greşite.

Joe rezista zdravăn la băutură. Ar fi putut să consume încă o dată pe atît, fără să-şi piardă controlul asupra sa.

Şi unchiul Gino făcuse de petrecanie la două sticle de Marsala şi acum ataca pe a treia.

Între timp localul se umpluse de clienţi. Orchestra cînta un twist antrenant. Perechile se îmbulzeau pe platoul de dans. Instalaţia de aer condiţionat nu reuşea să elimine fumul de ţigară din încăpere.

După miezul nopții, unchiul Gino se duse la toaletă.

Profitînd de ocazie că rămăsese singur cu Mircea, Joe îl apucă prietenos pe după umeri.

— Află că îmi ești grozav de simpatic, Vincenzo... Poate fiindcă sîntem americani... Chiar dacă ne-au expulzat din America, noi tot americani am rămas. Nu-i așa ?

Mai goli un pahar.

— Termină-ți whisky-ul, Vincenzo, că se încălzește.

Ciocniră paharele.

— Succes la Palermo, Vincenzo !

— Succes, Joe !

Joe îl privi cu dragoste.

— Dragă Vincenzo, noi am putea face treabă bună împreună. Să fim ca frații...

„Cain și Abel", reflectă Mircea.

— Dacă ne-am uni forțele, continuă Joe, am ajunge în scurt timp stăpînii Siciliei. De Don Cirro și de șleahta lui am eu grijă. Don Serafino n-o mai duce mult. Se spune că are cancer. Don Calo vrea să-i ia locul. Dar îi lipsește dinamismul. E priceput la socoteli. Are însă cap de intendent, nu de șef al Mafiei. Mai sînt vreo doi-trei candidați. Dar îi înlătur eu...

Joe îl bătu pe umăr.

— Vino alături de mine, Vincenzo, și-ți făgăduiesc un viitor cum n-a mai cunoscut alt fiu al Siciliei.

Unchiul Gino apăru legănîndu-se printre mese. Se aşează greoi pe scaunul său. Vru să-şi toarne vin în pahar, dar din sticla de Marsala nu curseră decît cîteva picături.

— Joe, zise el cu mustrare. De mine n-ai grijă. Bine c-a venit Vincenzo. Paharul lui e plin. Dar de al meu nici că-ţi pasă. Pot să mor de sete.

— Gaspare ! strigă Joe împleticindu-se uşor în limbă.

Chelnerul se apropie în grabă.

— Gaspare... adu două...

— Taci, Joe !... îi tăie vorba unchiul Gino. O duzină de sticle, Gaspare.

— Imediat, Don Gino, rosti chelnerul, plecînd să execute comanda.

În cîteva clipe se înapoie cu sticlele de Marsala. Picoliţa îl urma cu o nouă frapieră plină cu gheaţă,

Joe suflă la urechea lui Mircea.

— Ca să vezi cît ţin la tine, Vincenzo... Da, da, simpatiile şi antipatiile sînt instinctive... Eu te iubesc pe tine. Îţi pun la dispoziţie un Masseratti blindat. Cu care umblam numai eu. Are numere şanjabile, mitraliere de 20 mm la bord, staţie Radar pentru ceaţă, post de emisie-recepţie, post de televiziune şi aruncătoare de fum...

Pe la orele trei din noapte, unchiul Gino se uită la ceas.

— Haidem la culcare. Mîine avem treabă. Eu trebuie să pregătesc transportul ţigărilor. Şi tu, Joe, ştii cîte ai de făcut.

Joe achită nota de plată.

Ieşiră din local salutaţi pînă la pămînt de chelneri şi de maître d'hotel.

Străbătură din nou culoarul. Bărbatul în smoching le deschise uşa, ploconindu-se.

Porniră pe scări în jos.

Unchiul Gino se uită la cer.

— Peste un sfert de oră începe să se lumineze.

Şoferul lui Joe coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

În clipa aceea Mircea avu impresia că se dezlănţuie infernul.

Un foc violent de mitraliete răbufni din dreapta şi din stînga. Alte mitraliete începură să tragă de undeva, de sus.

Joe şi unchiul Gino se aruncară la pămînt. Uluit, Mircea le urmă pilda.

Oamenii din garda lui Joe ripostară, punîndu-şi mitralietele în funcţie. Adăpostiţi după propriile lor maşini, porniră să tragă în cele două automobile, care îi copleşeau cu foc din flancuri.

Mircea simţi sub obrazul său răceala asfaltului. Gloanţele îi şuierau pe la ureche. O bucată de tencuială îi căzu pe ceafă.

— În maşină ! strigă Joe. E blindată.

De la etajul trei al casei din faţă mitralietele măturau trotuarul.

Joe se ridică de jos şi dădu să se arunce în maşină. Deodată se roti şi se prăbuşi la pămînt. Înjură.

— M-au atins ! scrîşni el, ducîndu-şi mîna la picior.

Un om căzu horcăind lîngă Mircea. Mitralieta îi scăpase din mînă.

Blestemă şi unchiul Gino.

— Te-au lovit, unchiule Gino ?

— În braţ, ripostă el, şi începu să se tîrască spre automobil. Şoferul lui Joe încremenise cu capul pe rigolă. Din tîmplă i se scurgea un fir de sînge.

Mircea apucă instinctiv mitralieta căzută alături de el. Tîrîndu-se pe burtă ca o şopîrlă, reuşi să ajungă la adăpostul maşinii. De acolo începu să tragă spre ferestrele casei din faţă. Lupta acum pentru a-şi apăra pielea. Schimbul de rafale dură cîteva secunde. Apoi răpăitul mitralietelor de sus încetă să se mai audă.

Mircea zîmbi triumfător. Făcuse treabă bună. Se repezi la Joe, pe care îl ridică de jos. Îl tîrî pînă la maşină. Izbuti să-l urce înăuntru fără a fi nimeriţi de gloanţele care plouau lateral.

Apoi, tot atît de brusc pe cît se dezlănuţuise, răpăitul mitralietelor încetă.

Maşinile atacanţilor demarară în trombă, îndepărtîndu-se una spre un capăt al străzii, cealaltă în direcţie opusă.

La un semn al lui Joe, un om din gardă se apropie în fugă.

— Stergeţi-o !... *Pronto !...* rosti el aproape într-un geamăt.

În cîteva clipe, supravieţuitorii urcară în cele două maşini de escortă pe morţi şi pe răniţi. Numărătoarea urma să se facă mai tîrziu. Apoi automobilele porniră cu mare viteză.

Joe rămăsese să supravegheze întreaga operaţie.

La volanul automobilului său trecuse însoţitorul şoferului ucis.

Se auziră din depărtare sirenele maşinilor poliţiei.

— Dă-i drumul, zise Joe printre dinţi.

Rana de la picior îl durea îngrozitor.

Se întoarse spre Mircea şi zîmbi.

— Se pare că îţi datorez viaţa, Vincenzo.

— I-o datorezi, Joe, întări unchiul Gino.

Automobilul porni.

— La Miramar, mai ordonă Joe noului conducător al maşinii. Să-l lăsăm pe Don Vincenzo.

*

Carabinierii sosiţi la faţa locului nu găsiră decît băltoace de sînge, geamuri făcute ţăndări, urme de gloanţe pe ziduri...

Nu reuşiră să obţină nici o mărturie. Locatarii clădirilor din jur, fiind interogaţi, declarară că dormiseră şi nu

auziseră nimic. Localul „Ricardo" era închis. Clienţii şi personalul de serviciu ieşiseră printr-o uşă din dos, care răspundea într-o alee laterală.

*

Tonino Rindone îşi aprinse nervos un „Lucky Strike". Strivi între degete pachetul gol şi-l aruncă furios pe fereastra portierei.

— Al cincilea pachet ? întrebă flegmatic Paulo Gariano, rezemîndu-şi braţele de volan.

Rindone se mulţumi să înjure impersonal.

Camillo Pisciota care stătea răstignit pe bancheta din spate şi mesteca alene un *chewing gum* răspunse în locul lui Rindone.

— Eu am desfăcut al doilea pachet de *chewing gum*, darmite el cu ţigările. Au început să-mi amorţească fălcile.

Tonino se uită la vila somptuoasă de pe cealaltă parte a străzii, apoi îşi aruncă ochii pe ceasul de bord. Rîse teatral şi făcu un gest larg ca şi cînd s-ar fi aflat pe scenă.

— Tonino Rindone, paznicul unei fetişcane, exclamă el cu falsă dezinvoltură.

Apoi se încruntă iarăşi.

— Sună frumos, nu-i aşa ?

— Ehe, cînd fetişcana e fiica lui Don Serafino, se schimbă chestia, zise Camillo Pisciota.

— Două maşini şi opt oameni imobilizaţi pentru capriciile domnişoarei Lucia, reluă Tonino Rindone pe acelaşi ton arţăgos.

— Ce-or fi făcînd confraţii din maşina cealaltă ? se întrebă Camillo Pisciota, scuipîndu-şi guma de mestecat pe geam. Ia dă-mi telefonul să-i mai trezesc puţin.

— Lasă-i în pace. Sau nu te-a înjurat nimeni azi ? Crezi că ei sînt mai veseli ? zise Gariano. Hei, pare că se sparge petrecerea. Invitaţii au început să plece.

Maşinile parcate în faţa vilei plecau una cîte una. După o jumătate de oră de aşteptare nu mai rămăsese decît un Mercury alb decapotabil.

— Ce ziceţi, fraţilor ? Asta nu se grăbeşte de loc să plece, zise Paulo, uitîndu-se la intrarea luminată a vilei.

Mai aşteptară o jumătate de oră. Luminile de la ferestre începură să se stingă. Se stinseră şi aplicele de fier forjat de la intrare.

Tonino, Camillo şi Paulo se priviră vag îngrijoraţi.

Domenico Massara, care se plimbase pînă atunci pe trotuar, băgă capul pe geam. Avea nasul coroiat ca un papagal.

— Ce facem, fraţilor ? Are de gînd să doarmă aici ?

Telefonul de bord zbîrnîi scurt.

— Ptiu, fir-ai al dracului, m-am speriat, făcu Paulo şi ridică receptorul.

— Ce-o fi cu fata ? se auzi în aparat un glas răguşit. Mai aşteptăm mult ? Să se ducă Tonino să vadă ce este. Să nu se fi întîmplat ceva.

Paulo se întoarse spre Tonino.

— Auzi ce spune Corado. Du-te şi vezi ce-i cu fata.

Tonino coborî din maşină, aruncă ţigara, apoi îşi ridică brăcinarul. Cu pas legănat se îndreptă spre intrarea vilei. Urcă cele patru trepte de piatră şi sună.

Trecură cîteva minute. Auzi dinăuntru zgomot de paşi. Ferăstruica zăbrelită, încadrată în uşă, se deschise.

— Pe cine căutaţi ?

— Signorina Lucia di Mauro, vă rog.

— Signorina Lucia a plecat de mult, răspunse glasul din dosul uşii.

Tonino simţi că i se taie picioarele şi că tot sîngele i se suie în cap.

— A plecat ? Nu se poate. Maşina dînsei e aici, bolborosi el arătînd cu mîna spre Mercury-ul decapotabil.

— Asta nu mai pot să ştiu, răspunse glasul. Mai doriţi ceva ?

— Minţi ! E înăuntru, se răsti Tonino. Deschide uşa.

— Toată lumea doarme. N-aveţi cu cine vorbi.

— Cheamă pe stăpîna casei !

— Marchessina Giullia s-a culcat. Nu pot s-o trezesc.

— Deschide uşa, dacă nu vrei s-o sparg, zise Tonino scoţînd pistolul de sub haină.

— Aşteptaţi s-o chem pe Marchessina Giullia.

— Te sfătuiesc să te grăbeşti.

Camillo şi cu Domenico se apropiară de Tonino. Apăru şi Nico Gentilo care coborî din cealaltă maşină.

— Ce s-a întîmplat Tonino ? întrebă Nico.

— Mi se pare că a zburat păsărica.

— Se îngroaşă gluma, mormăi Camillo.

Ferăstruica uşii se deschise iarăşi. De data asta se auzi un glas cîntat de femeie.

— Ce doriţi ?

— Signorina Lucia, repetă Tonino.

— A plecat de vreo două ore cu un tînăr.

— Ce tînăr ? vorbi repezit Tonino.

— Un student.

— Cum îl cheamă ?

— Nu sînt la interogatoriu, replică aspru glasul de femeie.

Ferăstruica fu trîntită zgomotos.

— Signorina, vă rog, signorina, interveni politicos Nico.

Nu mai primiră nici un răspuns.

— Eh ! cum o scoatem la capăt ? întrebă Camillo începînd să mestece o nouă gumă. Dacă n-o găsim, dăm de dracu.

— Nu mai lungiţi vorba, zise Nico. Haideţi să răscolim oraşul. Altceva mai bun nu avem de făcut.

— Pe unde dracu a ieşit ? exclamă Tonino.

— Ce te miri ! Palatul ăsta trebuie să aibă o duzină de ieşiri...

*

În apartamentul său de la Miramar, Mircea se plimba furios ca un tigru în cuşcă.

De trei zile, de cînd se afla la Palermo şi se bucura de ospitalitatea lui Don Serafino, era în mod practic prizonierul oamenilor lui Joe Marcucci. Ori de cîte ori ieşea în oraş cu maşina, pe care i-o pusese Joe la dispoziţie, era urmat de un Alfa-Romeo negru, cu patru oameni înarmaţi, care se schimbau în ture de cîte opt ore.

Dacă se ducea la restaurant, doi din aceştia se aşezau la o masă alăturată. Dacă se plimba pe jos, ori intra prin magazine, aceiaşi oameni îl urmau ca nişte umbre.

În condiţiile acestea era cu neputinţă să fugă sau să ia legătura cu poliţia, aşa cum îşi pusese în gînd.

Cînd citise în ziare despre presupusa sa moarte, rîsese acru.

„Gata. M-au şi înmormîntat ...Trebuie să intru în contact cu legaţia noastră... Cu poliţia... Să le dau de veste că sînt viu... Cum să ajung însă la poliţie ?... Telefonul ? Convorbirile mele telefonice sînt desigur interceptate... Dacă aş scăpa pentru cîteva momente de supraveghere

şi aş folosi un telefon public, aş putea să iau legătura cu poliţia... Ar mai fi o soluţie. Să mă opresc în faţa primului agent de poliţie sau să intru în primul comisariat. Să-mi declin numele şi calitatea şi să le solicit protecţia. Sînt însă inconveniente... Oamenii lui Joe n-ar ezita să mă extermine. Mijloace sînt destule. De la împuşcare în plină stradă şi pînă la otrăvirea în celulă... Pe de altă parte, am intrat într-o horă care a început să mă pasioneze... Beneficiez de un complex de împrejurări atît de formidabile, încît ar părea de necrezut. Totuşi corespund realităţii. Am intrat aproape fără nici o dificultate în bîrlogul lupilor. Ca să obţină un asemenea rezultat, detectivii şi agenţii acoperiţi ai poliţiei trebuie să treacă prin încercări grele şi să înfrunte mari primejdii... *Noblesse oblige*, spun francezii. Nu pot şi de altfel nici nu mai vreau să dau înapoi. Sînt pe punctul de a dezvălui secrete pe care Interpolul se străduieşte zadarnic să le pătrundă. Interpolul nu a reuşit pînă acum să pună mîna decît pe cîţiva peştişori. Rechinii stau la adăpost, în adîncuri. Eu am ajuns la rechini. Dacă reuşesc să-i demasc, să le zădărnicesc loviturile, înseamnă că am făcut o treabă foarte bună, că am participat şi eu cu ceva la zădărnicirea acţiunilor Mafiei, la destrămarea ei, la eliberarea oamenilor de sub teroarea acestei organizaţii.

Iar după ce voi ieşi viu şi nevătămat din această tevatură, să-mi scriu romanul de aventuri... Un roman trăit...

Piraţii îi las pentru altă dată... În definitiv am de-a face tot cu un soi de piraţi. Piraţi ai secolului douăzeci... Mai interesanţi poate decît..."

Un ciocănit în uşă îl făcu pe Mircea să pună capăt gîndurilor.

— Intră !

Unchiul Gino intră, pufăind tacticos din pipă.

Şapca lui neagră era lăsată mai pe o parte ca de obicei. Părea bine dispus. Îşi duse degetul la cozoroc.

— *Salute*, Vincenzo !

Se cufundă în pernele canapelei de lîngă fereastră.

— Un pahar cu Marsala, băiatule, continuă el. Sînt mai uscat decît Sahara.

Mircea scoase din dulăpiorul-bar o sticlă de vin şi două pahare. Le puse pe o măsuţă, la îndemîna unchiului Gino.

— Ce-ţi mai face braţul ? întrebă el.

— Mi-a trecut. N-a fost decît o zgîrietură. Şi Joe e pe vindecate.

Unchiul Gino dădu peste cap trei pahare la rînd. Cu dosul palmei se şterse la gură.

— Cît e ceasul, Vincenzo ?

Mircea îşi consultă ceasul de mînă.

— Opt patruzeci.

Unchiul Gino rîse, apoi îşi mai turnă un pahar.

— La opt şi patruzeci şi cinci de minute, exact, garajul central al lui Don Cirro va sări în aer... Cisternei cu

benzină care alimentează rezervorul subteran de carburanți al garajului, i s-a atașat în noaptea asta — de către oamenii noștri — o ventuză prevăzută cu un mecanism care va face să explodeze o încărcătură cu trotil.

— Și n-o s-o observe nimeni ?

— Ventuza e prinsă pe șasiu. Încărcătura poate arunca în aer o clădire cu cinci etaje. Lovitura este dublă. Concentrez atît atenția bandei lui Don Cirro, cît și a poliției asupra garajului și degajez în același timp pe oamenii noștri care operează la Castellamare...

— Țigările ?

— Exact. La noapte le debarc.

Unchiul Gino își bău vinul. Cînd vru să-și umple din nou paharul, constată că sticla se golise.

— Încă una, băiatule, dacă nu vrei să mor de uscăciune.

Mircea îi aduse altă sticlă. O destupă. Umplu paharele.

— Temperat mai ești, băiatule, spuse unchiul Gino după ce-și sorbi vinul. Tu n-ai luat decît două pahare... Ei, da, poate că e mai bine. În seara asta Don Serafino vrea să discute cu tine.

Mircea își muie buzele în pahar.

— Despre ?

— Despre afaceri... Cenușă...

Mircea se întrebă ce o fi însemnînd „cenușă".

— Bietul Don Serafino, zise unchiul Gino, cu adîncă și amară compătimire.

— Bietul ? De ce „bietul" ? întrebă Mircea.

— E bolnav. Bolnav ca un cîine. Şi Lucia îi face nişte mizerii...

— Lucia ! rosti Mircea. Frumoasă fată...

— Îţi place, nu-i aşa ? chicoti unchiul Gino. Cui nu-i place ? E însă o diavoliţă şi jumătate. Ştii ce ispravă a făcut ? Acum cîteva seri s-a dus la o petrecere. În vreme ce oamenii noştri făceau de pază la intrare, şerpoaica a părăsit casa printr-o uşă laterală.

— Singură ?

— Gelosule ! zîmbi unchiul Gino. Şi-a luat valea cu un student.

— Frumos, n-am ce zice.

— Şi s-a întors acasă dimineaţa la şapte.

— Tot e bine.

— Nu e bine. Don Serafino a trecut prin toate spaimele. Şi în starea lui actuală emoţiile...

Sorbi ultimele picături din pahar, apoi se ridică de pe canapea.

— Să mergem. Ne aşteaptă Don Serafino.

Mircea îşi pipăi buzunarele hainei, apoi începu să scotocească prin dulap.

— Ce cauţi ? întrebă unchiul Gino.

— Bricheta, zise Mircea. Nu ştiu unde am pus-o.

O căută prin toate hainele. O găsi în sfîrşit în vestonul gri-fer al adevăratului Vincenzo Genovese. Cînd s-o scoată, dădu peste fisa cu cap de mort. Se uită la fisă şi

o puse împreună cu bricheta în buzunarul hainei lui albe.

Coborîră în holul hotelului.

Pasageri şi vizitatori stăteau pe fotolii şi conversau cu voce joasă. La biroul de informaţii o englezoaică bătrînă, cu o pană de struţ la pălărie, reclama ceva cu voce ascuţită, ca de papagal.

Intrarea biroului era blocată de un grup de tineri care rîdeau cu hohote de glumele unuia dintre ei.

Cei doi oameni din garda lui Mircea, care stăteau pe o canapea şi fumau plictisiţi, săriră în picioare cînd îl văzură pe unchiul Gino coborînd din ascensor cu falsul Vincenzo. Unchiul Gino le făcu semn să rămînă pe loc.

Se îndreptau spre ieşire, cînd se pomeniră înconjuraţi de tinerii care stătuseră pînă atunci în uşa biroului. Obiectivele unor aparate fotografice fură aţintite asupra lui Mircea. Fulgerele orbitoare ale flash-urilor se succedară în cîteva fracţiuni de secundă.

— *Andate all' inferno!* zbieră unchiul Gino, înşfăcînd aparatul primului fotograf, care-i ieşi în cale şi trîntindu-l de pămînt. Făcu acelaşi lucru şi cu un alt aparat.

Oamenii din gardă interveniră. Se stîrni mare tărăboi. Pumnii începură să plouă. Un fotograf se alese cu nasul însîngerat de o directă bine plasată. Altul ateriză pe covor, adormit ca prin farmec de un upercut năprasnic.

Oamenii din gardă reuşiră în mai puţin de un minut să-i îndepărteze pe inoportuni.

Mircea şi unchiul Gino ieşiră în stradă.

— Neobrăzaţi mai sînt şi fotografii ăştia ! exclamă unchiul Gino. Dar au primit o lecţie s-o ţină minte...

Un Mercedes albastru îi aştepta la trotuar. Alături de şofer se afla un băieţandru cu pălăria pe ochi.

— Mi-am schimbat maşina, zise unchiul Gino.

— Am observat, spuse Mircea. Schimbi maşinile ca pe cravate.

Se îndreptă spre automobil.

Pe trotuarul tixit cu pietoni, firma de neon a hotelului arunca o lumină albă, puternică. Lumina albă şi puternică se revărsa şi peste maşinile care fîşîiau pe asfaltul muiat de căldură.

Deodată din dreapta apăru o limuzină Chevrolet albastră, care trase lîngă rigolă. Uşile limuzinei se deschiseră brusc şi dinăuntru fură împinse două corpuri omeneşti care se prăvăliră pe asfalt. Apoi Chevroletul ţîşni din loc, ca o rachetă, pierzîndu-se în mulţimea maşinilor.

În jurul celor două trupuri nemişcate se făcu deodată un mare gol. Mircea avu astfel prilejul să constate că pe străzile oraşului Palermo curiozitatea publicului era un fenomen aproape necunoscut. Lumea se ferea de complicaţii. În Sicilia circulă o zicală : „Cine e orb, surd şi tace, trăieşte o mie de ani în pace".

Unchiul Gino se apropie de cele două corpuri. Buzele i se strînseră într-un rictus.

Din Alfa-Romeo coborîră ceilalți doi oameni din garda lui Mircea. Avură însă grijă să rămînă la distanță. Ochiul lor sfredelea strada în lung și în lat. Vegheau să nu se dezlănțuie vreun atac al oamenilor lui Don Cirro.

— Gaetano și Talu, rosti încet unchiul Gino. Bieții băieți !...

Abia acum observă Mircea un amănunt care-i scăpase la prima vedere. Cadavrele care zăceau la picioarele unchiului Gino erau strangulate cu cîte o bucată de cablu telefonic.

— Asta înseamnă că lovitura noastră a eșuat, zise unchiul Gino, încleștîndu-și pumnii.

— Garajul ? întrebă Mircea.

— Da. A eșuat.

Unchiul Gino își scoase pipa și punga cu tutun.

— Haidem, Vincenzo, zise el. Lui Don Serafino nu-i place să aștepte.

Se urcară în Mercedes-ul care porni.

Unchiul Gino își aprinse pipa, apoi rupse tăcerea grea care se lăsase :

— Ciudat ! Foarte ciudat ! Eșecul ăsta îmi dă de gîndit.

Apăsă pe un buton. Geamul dintre ei și bancheta șoferului se ridică automat.

— Acum putem vorbi fără să fim auziți. De operația asta nu știau decît Don Serafino, Joe, Calo, Michelotto

şi cu mine. Unul dintre noi a săvîrşit o indiscreţie. Poate mai mult decît atît. A trădat.

— Şi pe cine bănuieşti ? întrebă Mircea.

Unchiul Gino aspiră un fum, apoi îl azvîrli pe nas în două şuvoaie cenuşii.

— Don Serafino este scos din cauză, zise el. Ceilalţi însă...

Nu-şi termină fraza.

— Cine a dirijat operaţia ?

— Joe.

— Atunci şi Joe trebuie scos din cauză. Era direct interesat în succesul acţiunii, spuse Mircea.

— Don Calo e devotat lui Don Serafino. Iar ideea operaţiei a fost a mea...

— Mai rămîne Michelotto, zise Mircea.

Unchiul Gino aspiră iarăşi un fum. Îl expiră după cîteva clipe, sub formă de colaci.

— Nu pot să spun încă nimic, rosti el aproape în şoaptă...

*

Don Serafino îi primi în bibliotecă.

Stătea la biroul său masiv, cu sculpturi măiestrite.

Pereţii erau acoperiţi cu rafturi încărcate cu cărţi legate somptuos.

Don Serafino semăna cu un sfînt bizantin. Faţa-i prelungă era lipsită parcă de sînge. Ochii adînciţi în fundul capului sclipeau febril. Mîna-i uscată bătea darabana în braţul jeţului.

— Aţi auzit ce s-a întîmplat? zise el în loc de bun venit.

— Am auzit, rosti unchiul Gino mohorît.

— Într-o săptămînă am pierdut unsprezece oameni. Frumos bilanţ. N-am ce zice. Don Cirro îşi bate joc de noi.

Deodată începu să tuşească. O tuse seacă, prelungită, care-i zguduia tot corpul firav.

Uşa se deschise. Don Calo Castiglione intră, purtîndu-şi anevoie corpul obez. Joe Marcucci îl urma posomorît.

— Felicitările mele, Calo, felicitările mele, Joe, zise Don Serafino după ce-l mai slăbi tusea. Să nu păţiţi la fel şi cu ţigările.

Don Calo se aşează neinvitat într-un fotoliu. Era un canon să stea în picioare. Don Serafino — care se arăta foarte strict cu subalternii în ceea ce priveşte protocolul — era mai îngăduitor cu Don Calo, de care-l apropia şi vîrsta şi condiţia socială. Amîndoi făceau parte din aceeaşi lume. Erau supravieţuitorii unei clase odinioară atît de puternică, care tindea să dispară. Alianţa cu Mafia le oferea posibilităţi nelimitate şi bogăţii pe care pe altă cale nu le-ar fi putut dobîndi.

— Mîine, la miezul nopţii, transportul va fi debarcat.

— Unde ? La Castellamare ? întrebă Don Serafino.

— Nu. Lîngă San Vito lo Capo.

— Destinaţia ?

— Trapani. La patru de dimineaţă camioanele vor fi la Trapani.

Don Serafino îşi duse mîna la piept. Simţea în dreptul inimii o gheară care-l strîngea, tăindu-i respiraţia.

— Cine conduce operaţia ? întrebă el.

— Giuliano, secondat de Michelotto.

Unchiul Gino rîse în colţul gurii.

— Din nou Michelotto.

Mircea se uită brusc la Gino.

— Ce vrei să spui ? întrebă Don Serafino.

Unchiul Gino se întoarse spre Joe şi zîmbi ironic.

— De la un timp, mai toate operaţiile la care participă Michelotto dau greş. Şi Michelotto, mi se pare, e omul dumitale, Joe.

Joe îşi încreţi sprîncenele.

— Nu te înţeleg. Fii mai explicit.

Don Calo îşi scărpină guşa trandafirie.

— Ce să zic, mie vorbele lui Gino îmi par foarte explicite.

Unchiul Gino îl privi în ochi.

— Nu insinuez nimic. Aştept. În curînd însă am să-mi spun cuvîntul. Cînd voi avea certitudinea.

Obrazul lui Joe se împurpură de mînie. Se repezi asupra unchiului Gino și-l înșfăcă de reverul hainei.

— Spune tot, scrîșni el. Că de nu...

— Joe ! strigă Don Serafino, ridicîndu-se în picioare. Joe !

Dominat de tonul poruncitor al șefului său, Joe dădu drumul hainei unchiului Gino. Ironic, unchiul Gino suflă peste rever, ca și cînd ar fi vrut să-și scuture un fir de praf, apoi îl scutură cu degetele.

Gestul său de autoritate îl costase pe Don Serafino un efort considerabil. Gheara din piept se strînse și mai mult. Gîfîind se lăsă în jeț.

— Și transportul de stupefiante ? întrebă el după ce își mai reveni.

Don Calo se întoarse spre Mircea.

— Sper, Vincenzo, că și transportul acesta va fi tot atît de bogat ca și cel de luna trecută.

— Știți bine că mie îmi place să lucrez în stil mare, zise Mircea.

Don Calo scoase din buzunar o batistă în care scuipă fără jenă.

— Banii îi primești după ce sosește transportul. Cred că nu mai e nevoie să discutăm prețul...

Mircea zîmbi condescendent.

— Intenționam să-l majorez. Dar pentru Don Serafino rămîne același.

— Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu Vincenzo, zise obezul. Nu e de loc meschin.

— Vincenzo este un adevărat sicilian, spuse unchiul Gino, privindu-l cu simpatie.

Don Serafino surîse palid.

Deodată gheara din piept porni să-i sfîşie inima. Îşi încleştă mîinile şi îşi lăsă capul pe birou.

— Mi-e rău ! bîigui el. Mi-e rău.

— Joe, cheamă servitorul ! porunci Don Calo. Să aducă valeriana.

Joe se execută fără să stea pe gînduri. În altă situaţie n-ar fi îngăduit să i se dea ordin. Apărură servitorii. Don Calo se smulse din fotoliul său şi chemă pe medicul casei. Transportară pe Don Serafino în dormitor. Îl culcară în pat şi îl dezbrăcară. Sosi şi doctorul Giuseppe Mangano. Îi administră o injecţie cu digitalină.

— Lucia ! bolborosi Don Serafino. Lucia ! Să vină Lucia !

— Aduceţi-o, zise doctorul Mangano. Să-l liniştim.

— Nicolo, unde e signorina Lucia ? întrebă Don Calo pe unul din servitori.

Nicolo ridică din umeri.

— N-aş putea să vă spun, Don Calo. Poate Nina să ştie.

— Cheam-o, porunci obezul.

Nina, camerista şi confidenta Luciei, sosi degrabă. Era tînără. Avea ochi şireţi şi vioi, ca de vulpe. După o

scurtă şovăială, spuse că signorina Lucia se află la barul Kit-Kat cu un grup de prieteni.

— Cine se duce după ea ? întrebă Don Calo.

Joe se scutură cu teamă.

— Nu vreau să am de-a face cu Lucia.

— Mă vedeţi pe mine umblînd prin baruri ? zise obezul iritat.

— Mă duc eu, se oferi atunci unchiul Gino. Vincenzo, hai cu mine. Cred că numai dumneata ai să fii în stare s-o convingi.

— De ce tocmai eu ? se apără Mircea.

— Nu te mai codi, zise unchiul Gino. O faci pentru Don Serafino.

În maşină unchiul Gino îi spuse confidenţial :

— Don Serafino n-o mai duce mult. Suferă şi de cancer şi de cord. Mă întreb cine are să-i urmeze...

— Poate Joe, opină Mircea. Este tînăr, dinamic, autoritar.

— Aş ! Foc de paie ! Nici Don Calo nu e mai breaz. Nu vezi ? Se îneacă în osînză. Într-o zi are să-l lovească damblaua.

Rîse semnificativ.

— Cred că dumneata ai fi cel mai nimerit, continuă el.

Mircea făcu un gest negativ.

— Nu aspir încă.

— De ce nu ? Moartea lui Don Serafino are să dezlănţuie nişte lupte interne îngrozitoare... Mulţi îi jinduiesc locul. Numai cîte „piese de 90" ştiu eu... Legăturile tale, Vincenzo, cu Orientul Mijlociu şi cu Statele Unite te îndreptăţesc să aspiri la conducerea „Onoratei Familii"... Fiindcă veni vorba de Orientul Mijlociu, „Calipso" şi-a anunţat sosirea la începutul săptămînii viitoare. Îmi permit să-ţi dau o povaţă, Vincenzo. Măreşte-ţi pretenţiile. Urcă kilogramul de opiu la 5500 de dolari. Şi să mai ceri ceva. Participarea directă la beneficiile rezultate din prelucrarea opiului. Elimină intermediarii, Vincenzo. Nu va fi greu să monopolizezi traficul de stupefiante european. Ştiu că ai legături cu Franţa şi cu Elveţia. Adînceşte-le. Şi dacă ai nevoie de colaboratori, gîndeşte-te la mine... Îmi placi, Vincenzo. Vreau să lucrăm împreună...

Mircea îi mulţumi şi îl asigură că-i va analiza sugestiile.

— Am de gînd să-mi reorganizez reţeaua europeană, spuse el luîndu-şi rolul în serios. Regret că am fost nevoit să părăsesc Statele Unite.

— Nimic nu e imposibil, zîmbi unchiul Gino, strîngîndu-l afectuos de braţ.

Cîteva minute mai tîrziu sosiră la Kit-Kat. Un portar galonat îi salută deferent.

Intrară într-un vestibul căptuşit cu oglinzi, coborîră o scară strîmtă acoperită cu mochetă roşie şi ajunseră într-un hol, în care o fată cu fustă foarte scurtă vindea

țigări americane unei cete de băiețandri cu păr lung și haine scurte.

Apariția lui Don Gino și a lui Mircea urmați de un individ cu mutră fioroasă și cu mîinile afundate suspect în buzunarele vestonului făcu mare impresie. Tinerii se dădură la o parte.

Unchiul Gino și însoțitorii săi intrară într-o încăpere joasă, luminată discret de lămpi multicolore. Un jaz de cinci persoane executa un sving în ritm infernal. Toate mesele erau ocupate de tineri. Un bărbat între două vîrste însoțit de o fată acoperită cu bijuterii făcea notă discordantă. Pe platoul strîmt se frecau pînă la exasperare perechi ametite de muzica gălăgioasă, de whisky și de marijuana.

— Uite-o, zise unchiul Gino, arătînd cu degetul spre marginea din stînga a platoului.

Lucia dansa strîns îmbrățișată de un tînăr cu o chică neagră și creață ca de zulus. Fata îl ținea cu amîndouă mîinile pe după gît.

Unchiul Gino și Mircea se strecurară printre mese, apropiindu-se de platou.

Lucia nu-i observă decît în clipa în care ajunseră lîngă ea.

— Lucia, vino acasă, zise unchiul Gino, cu voce tare. Don Serafino are nevoie de tine.

— Serios ? Nu mai spune ! replică ea obraznic, continuînd să danseze.

Partenerul ei aruncă o privire neagră unchiului Gino. Era mijlociu de statură, dar avea umerii laţi şi braţe vînjoase.

— Haidem, Lucia ! stărui unchiul Gino, apucînd-o de încheietura mîinii.

Tînărul care o ţinea de mijloc îl izbi zdravăn cu cotul în coastă. Unchiul Gino icni şi îşi trase mîna, ducînd-o la locul în care fusese lovit.

Lucia izbucni în rîs.

— Vezi, dacă nu-ţi ţii mîinile acasă, unchiule Gino ? Rîse şi tînărul.

În clipa aceea interveni Mircea.

— Lucia, Don Serafino se simte rău, vrea să te vadă, spuse el domol.

— Nu ţine ! ripostă ea. Şi nu mă mai plictisiţi.

Tînărul se uită ameninţător la Mircea.

— Bă... bastardule, vezi-ţi de treabă sau vrei s-o încasezi şi tu...

Mircea îl ignoră.

— Lucia, reluă el cu acelaşi ton blajin. O singură dată vorbesc cu frumosul. A doua oară te iau pe sus.

Lucia se strînse şi mai tare de tînăr.

— Ce spui, Mário ?

— Să încerce, zise tînărul cu sfidare.

— Cu plăcere, rosti Mircea, apucînd-o fulgerător de mînă şi smulgînd-o din braţele tînărului. Luat prin surprindere, acesta rămase uluit pe platou.

— Dă-mi drumul! protestă Lucia. Mário!

Precedat de unchiul Gino, Mircea o trăgea de mînă, îndreptîndu-se spre ieşire.

Mário făcu o grimasă de ciudă. Dintr-un salt de pisică sălbatică ajunse în spatele lui Mircea. Cu stînga îl înşfăcă de braţ, răsucindu-l cu faţa spre el, iar cu dreapta îi proiectă un pumn. În aceeaşi clipă Mircea dădu drumul Luciei, prinse rapid cu mîna stîngă pumnul tînărului, iar cu mîna cealaltă îl apucă zdravăn de încheietura braţului. Se răsuci instantaneu cu spatele spre Mário şi-i făcu un tur de umăr, răsturnîndu-l peste cap. Tînărul se prăbuşi cu spinarea pe parchet. Vru să se ridice, gemu şi căzu iarăşi.

Dansatorii se opriră.

Cîţiva tipi de la mese se sculară în picioare.

Mircea aruncă o privire circulară.

— Mai poftește careva? întrebă agresiv.

Privirile lui dîrze, care nu prevesteau nimic bun, îi ţinură în respect.

Fără să ţină seama de protestările Luciei, Mircea o apucă iarăşi de mînă şi o trase afară din local.

În maşină Lucia nu scoase un cuvînt. Încruntată, se uita pe geam.

Îşi dădea seama că întîlnise un om care o domina.

— Pe mine mă laşi la hotel, unchiule Gino, spuse Mircea.

Bătrînul îl privi cu simpatie.

— Bine, Vincenzo... Ştii, vreau să te felicit pentru figura de la bar. Arta asta de a te bate aş pune rămăşag că ai învăţat-o la Saint Louis.

Mircea zîmbi. Gîndul îi zbura însă în altă parte...

*

A doua zi de dimineaţă, Mircea primi la Miramar vizita lui Salvatore Schira, secretarul personal al lui Don Serafino.

Schira îl anunţă că era aşteptat neîntîrziat la Palazzo Mauro.

— Don Serafino se simte mai bine ? întrebă Mircea cu prefăcută solicitudine.

— Şi-a revenit, slavă Domnului, spuse secretarul, făcîndu-şi un discret semn al crucii. Vrea să vă vorbească.

— În cîteva clipe sînt gata.

Se îmbrăcă la repezeală.

Douăzeci de minute mai tîrziu ajunseră la Palazzo Mauro.

Don Serafino îi aştepta în bibliotecă. Stătea adîncit într-un fotoliu. Picioarele îi erau acoperite cu un pled.

Mircea avu impresia că are în faţă o mumie descarnată, care printr-o împrejurare stranie îşi regăsise suflul vieţii.

Salută protocolar.

— Eşti omul miracolelor, Vincenzo, îl întîmpină Don Serafino, vorbind uşor gîfîit şi uneori cu întreruperi. Şezi pe scaunul ăsta... lîngă mine. Salvatore, poţi pleca.

Secretarul se retrase.

Mircea se aşeză lîngă bătrîn.

— Vincenzo, eşti primul bărbat care... a reuşit s-o îmblînzească pe Lucia. Ştii ce mi-a spus azi de dimineaţă ?... Că îi eşti simpatic... foarte simpatic.

Don Serafino îşi lăsă capul în piept. Respiră anevoie, tuşi. Închise ochii şi avu o schimă ca şi cînd l-ar fi săgetat o bruscă durere lăuntrică. Apoi ridică iarăşi privirile asupra interlocutorului.

— Vă simţiţi rău, Don Serafino ? întrebă Mircea.

— Nu. Nu-i nimic. Ceva trecător... Şi cum îţi spuneam...

Izbucni iarăşi într-o tuse seacă, pe care abia reuşi să o zăgăzuiască.

— Despre ce vorbeam... Ah, da, despre Lucia... E fată bună Lucia, dacă ştii cum s-o iei. Eu nu m-am prea putut ocupa de ea. A rămas de mică fără mamă şi urmările educaţiei primite de la guvernante se văd şi azi... E voluntară, încăpăţînată aş putea să zic... I-a intrat în cap că e îndrăgostită de un student... de un *mascalzone*. Nu ştiu cum s-o scap de el.

Mircea rămase gînditor cîteva clipe, apoi rosti simplu :

— O scap eu, Don Serafino.

În ochii bătrînului licări o speranţă.

— Crezi că ai să reuşeşti ?

— Sînt sigur.

— Cum ai să procedezi ? Lucia e învăţată să iasă în fiecare seară să petreacă, să danseze. Tu eşti prea ocupat.

— Am să găsesc timp.

Don Serafino zîmbi.

— Vincenzo, nu pot decît să-ţi mulţumesc. Ai îngăduinţa mea s-o însoţeşti peste tot. Te rog chiar... Îmi faci un serviciu inapreciabil. Îmi redai liniştea sufletească. Şi de această linişte sufletească am nevoie acum mai mult ca oricînd...

*

Maserati-ul supersport a lui Mircea gonea pe Via Cavour îndreptîndu-se spre Via Roma. Acul kilometrajului oscila între şaizeci şi optzeci de kilometri pe oră. Cele două maşini conduse de Paulo Gariano şi Nico Gentile, în care se aflau oamenii din garda Luciei, urmăreau îndeaproape Maserati-ul.

La volanul automobilului super-sport, Mircea se simţea în elementul său. Conducea cu o adevărată voluptate. Joe Marcucci îi pusese la dispoziţie o maşină extraordinară.

Lucia stătea pe bancheta din faţă, alături de Mircea şi-l îndemna surescitată :

— Mai repede ! Mai repede !

La gît îi strălucea o rivieră de diamante. Rochia presărată cu paillete reflecta toate reclamele luminoase care se fugăreau prin faţa ferestrelor.

Se auzi fluieratul unui agent de circulaţie. Mircea nu micşoră viteza.

— Ia-o la stînga, porunci Lucia.

Mircea vră la stînga pe Via Roma în ciuda opreliştilor circulaţiei.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră şi pe acesta.

Maserati-ul se angajă apoi pe Via Schioppetieri, o străduţă îngustă cu case vechi şi coti la stînga pe Via Calderai.

— Ăsta se crede la New York, mîrîi Paulo Gariano care abia reuşea să se ţină de supersportul lui Mircea.

— Pe străduţele astea întortocheate riscăm să ne frîngem gîtul, bodogăni Tonino Rindone scuipînd pe covorul maşinii.

Luciei îi scăpărau ochii de plăcere.

— Îmi place cum conduci, Vincenzo. Ador primejdiile, senzaţiile tari...

Mircea se uită în retrovizor. Încercările sale de a scăpa de cele două maşini ale gărzii se dovediseră infructuoase.

— Pe Corso Tukery ştiu un local straşnic. Serveşte un Filmball-Cocktail fără seamăn în Palermo. Şi are un jaz...

— Cum ajungem acolo ?

— Faci pe prima la stînga şi pe a doua la dreapta.

— Perfect, zise Mircea. Dar mai întîi să scăpăm de cozile astea. Nu îmi face nici o plăcere să dansez sub ochii lor.

Lucia bătu din palme :

— Bravo ! Nici eu nu-i pot suferi. Scapă de ei. De cîte ori pot le joc festa.

Mircea acceleră.

Acul kilometrajului sări la o sută pe oră. Pe străduţa strîmtă cauciucurile sfîrîiau.

Mircea apăsă pe levierul aruncătoarelor de fum. Din două ţevi plasate în stînga şi în dreapta eşapamentului ţîşni un fum negru compact, care inundă aproape străduţa.

Maserati-ul viră apoi la stînga.

Mircea deconectă aruncătoarele.

Intrat în norul de fum care îi împiedică brusc vizibilitatea, Paulo Gariano opri în scrîşnet de frîne. Maşina lui Nico Gentile stopă la cîţiva centimetri de primul automobil.

Paulo scăpă o înjurătură.

Tonino Rindone rîse indecent.

— Pun mîna în foc că ea i-a dat ideea, ca să rămînă singură cu el. Căţeaua. Ieri cu studentul, azi cu Don Vincenzo.

— Acum iar va trebui să răscolim oraşul după ei...

Lucia rîdea cu hohote de stratagema încununată de succes a lui Mircea.

— Am să-mi instalez şi eu aruncătoare de fum la maşină.

Apoi chiui voioasă :

— Trăiască libertatea !

Peste cîteva minute, Mircea opri în faţa barului „Alhambra".

Deasupra intrării luminoase se aprindea şi se stingea o reclamă luminoasă. Tubul fluorescent al literei „h" nu funcţiona.

Intrară în localul arhiplin. Zeci de perechi se striveau pe ringul de dans în ritmul unui twist urlat din două saxofoane şi două trompete. Bateria răpăia asurzitor.

Un chelner care o cunoştea pe Lucia, le instală o masă lîngă orchestră.

— Nu vrei să mergem pînă la toaletă, Lucia, să te aranjezi puţin, propuse Mircea.

— Bună idee, zise ea.

Mircea o luă înainte spre a-i face loc prin mulţime.

Fata pătrunse în salonaşul rezervat femeilor, iar el în loc să intre la bărbaţi se îndreptă spre o cabină telefonică, instalată aproape de intrarea în bucătărie. Trase uşa după el. Răsfoi la repezeală anuarul telefonic, apoi formă un număr.

În timp ce aştepta să i se răspundă vîrî instinctiv mîna dreaptă în buzunar. Dădu peste fisa cu cap de mort. O scoase şi o privi.

— Alo! rosti Mircea. Reţineţi parola: „Moarte şi Portocale"...

*

Camioanele înaintau cu precauţie pe drumul de ţară pietros, care şerpuia printre dealurile cu povîrnişuri abrupte.

Sub prelatele trase, lăzile cu ţigări de contrabandă erau zdravăn amarate.

Cînd camioanele treceau peste hîrtoape, lăzile scîrţîiau, legănîndu-se.

Şoferii conduceau cu mare atenţie. Deşi noaptea era adîncă, foloseau cu zgîrcenie farurile. Cele mai excesive măsuri de prudenţă nu erau de prisos.

Giani Alessi, şeful transportului, stătea în primul camion lîngă şofer şi scruta bezna, pe care faza mică a farurilor abia izbutea să o risipească pe cîţiva metri.

Fuma calm. I se recomandase să fie cu ochii în patru. Carabinierii dădeau dovadă de la o vreme de o vigilenţă sporită. Procurorul şef Vittorio Ruggeri, numit de curînd la Palermo, se arăta a nu fi tocmai îngăduitor cu Mafia.

Nici presiunile politice pe care anumite cercuri le făceau asupra sa nu-i schimbaseră atitudinea.

Giani Alessi nu se prea sinchisea de intransigența noului procuror general. Mai văzuse el oameni de calibrul lui Ruggeri, care nu reușiseră să facă mare treabă. Unii muriseră victime ale unor providențiale crize de cord sau ale unor accidente tot atît de providențiale ; alții fuseseră transferați din Sicilia, mai înainte ca să fi putut lua măsuri contrarii intereselor Mafiei ; majoritatea deveniseră treptat concilianți, datorită unor intervenții oculte, irezistibile.

Giani Alessi efectuase numeroase transporturi fără să întîmpine neplăceri. Mai multe griji îi făceau oamenii lui Don Cirro, care în ultima vreme se arătau foarte agresivi.

Mai aveau de parcurs zece kilometri pînă la Trapani.

Într-o casă albă de pe Viale Margherita îl aștepta Aura. Giani n-ar fi putut să trăiască fără Aura. Fără ea viața n-ar mai fi avut nici un rost. Aura...

Deodată în fața camionului apărură niște mogîldețe cenușii.

— Carabinierii ! rosti, tresărind.

— Ce ? exclamă Giani trezit din visuri.

Cînd îi văzu barînd șoseaua, porunci scurt șoferului :

— Dă-i drumul ! La nevoie, treci peste ei !

Conducătorul automobilului apăsă pînă la fund pe accelerator.

Maşina se repezi printre carabinierii care se traseră la o parte spre a nu fi striviţi. Se auziră somaţii. Apoi cîteva focuri de armă.

— Înainte ! Înainte ! strigă Giani.

Deodată, scăpă o înjurătură. În mijlocul drumului apăru un camion al poliţiei aşezat de-a curmezişul. În stînga se ridica o stîncă alburie. În dreapta se deschidea o văgăună.

Şoferul frînă...

Giani îşi încleştă pumnii pînă la sînge.

În noaptea aceea nu avea să mai doarmă în braţele Aurei.

*

Soarele se apropia de zenit, cînd Mircea se trezi din somn. Dormise puţin şi prost. Toată noaptea o petrecuse cutreierînd localurile de noapte împreună cu Lucia. Zorile îi găsiseră într-o cameră de hotel din cartierul portului. Lucia se arătase extrem de calină, de drăgăstoasă. Îl asigurase că e ultima ei pasiune. Despre student nu mai suflase un cuvînt.

O conduse la Palazzo Mauro, apoi se înapoiase la Miramar, dornic să se cufunde într-un somn adînc, reparator. În noaptea aceea făcuse treabă bună.

Coşmaruri oribile îi tulburaseră însă somnul. Se deşteptase leoarcă de sudoare. În cameră domnea o zăpuşeală sufocantă.

Îndată ce coborî din pat, deschise larg ferestrele, puse în funcţie cele două ventilatoare din dormitor, apoi se vîrî sub un duş rece.

Un ciocănit brutal în uşă îl făcu să-şi întrerupă brusc ocupaţia.

Ieşi de sub duş şi îşi aruncă pe umeri un halat de baie. Se înapoie în dormitor şi din sertarul noptierei scoase un pistol automat. Îi desfăcu piedica, apoi îl strecură în buzunarul halatului. De cînd se afla la Palermo, luase obiceiul să umble înarmat. Era mai cuminte şi mai sigur.

Bătăile în uşă fură reluate cu violenţă sporită. Se auzi vocea unchiului Gino :

— Vincenzo ! Vincenzo, băiatule ! Ce-i cu tine ?

Mircea respiră uşurat.

Descuie uşa apartamentului. Unchiul Gino dădea semne de mare agitaţie.

— Ce e cu dumneata, unchiule ? Poftește înăuntru.

Bătrînul nu aşteptă a doua invitaţie. Intră grăbit.

— Vincenzo, mi-ai făcut-o !

Pe Mircea îl trecu un fior. Îşi aminti brusc de conversaţia telefonică din ajun. Aflaseră ceva oamenii lui Don Serafino ?

Roşti cu cel mai nevinovat aer :

— Ce-am făcut, unchiule Gino ?

— De ce m-ai lăsat să aştept atîta la uşă ? Am crezut că te-au lichidat agenţii lui Don Cirro.

Îşi scoase şapca şi după ce îşi şterse cu o batistă albastră fruntea îmbrobonată de sudoare se aşeză pe un fotoliu.

— În dimineaţa asta numai de emoţii am avut parte.

— Ce s-a întîmplat de eşti atît de matinal ? Cît e ceasul ?

— Matinal ! E unsprezece şi zece !

— Şi ce te frămîntă ?

— Azi-noapte, carabinierii au pus mîna pe camioanele cu ţigări. La intrarea în Trapani. A cîntat cineva.

— Nu se poate, zise Mircea.

— Ba uite că se poate, spuse unchiul Gino punîndu-şi şapca.

Mircea luă de pe masă un pachet de Pall Mall din care scoase o ţigară. Şi-o aprinse cu gesturi sigure.

— Să nu se întîmple la fel şi cu transportul de stupefiante, rosti el cu afectată îngrijorare.

— Nici o grijă, Vincenzo, zise unchiul Gino, ridicîndu-se din fotoliu. Nici o grijă. Pînă la asfinţitul soarelui, vinovaţii sau vinovatul, rosti el uitîndu-se fix la Mircea, îşi va primi pedeapsa... Va fi executat după indicaţiile mele. Nu ca la voi în America — pac şi gata.

Mircea înghiţi în sec.

Îşi simţi deodată gura uscată.

Se îndreptă spre dulăpiorul-bar şi scoase o sticlă de Marsala şi două pahare.

Unchiul Gino ridică mîna.

— Nu, mulţumesc. Azi nu beau. Pînă diseară, vreau să am capul limpede. La revedere, Vincenzo.

Cu paşi grei se îndreptă spre uşă...

*

Avionul Jet D.C. S. al companiei „Alitalia" avea plecarea de pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma la ora 17.

Pasagerii îşi ocupau locurile. Personalul navigant se instalase la posturi. Peste cîteva minute aeronava avea să-şi ia zborul.

La orele 23 şi 15 minute urma să aterizeze pe aeroportul N'djili din Leopoldville.

Ultimii călători urcaseră pasarela, intrînd în avion. Însoţitoarele de bord se pregăteau să închidă uşa exterioară.

În aceeaşi clipă îşi făcu apariţia dinspre clădirea aeroportului două maşini ale poliţiei, urmate de un microbuz, care se îndreptau cu mare viteză spre avion, sunînd din sirene.

Comandantul de echipaj se uită mirat la pilotul secund.

— Ce dracu s-a mai întîmplat ?

Automobilele opriră brusc lîngă pasarelă.

Patru carabinieri şi trei bărbaţi în civil săriră din maşini şi urcară în fugă treptele pasarelei.

Peste cîteva minute, coborîră, încadrînd un grup alcătuit din doi bărbaţi în haine albe şi din nouă fete tinere.

Fetele făceau parte dintr-o trupă de dansatoare, ce plecau într-un turneu în Africa Centrală.

Sub această firmă se ascundea — pare-se — o reţea de traficanţi de stupefiante care furnizau opiu amatorilor de beţie rece din Dakar, Lagos şi Leopoldville.

Arestările fuseseră efectuate în urma unui denunţ sub parola „moarte şi portocale", primit de poliţia din Palermo.

*

Michelotto se uita îngrozit la şenilele tractorului care venea spre el.

Era legat fedeleş şi îngropat în pămînt pînă la mijloc.

Tractorul se apropia inexorabil. Metru cu metru. Şenilele înaintau scurmînd pămîntul uscat, amestecat cu sfărîmături de piatră. Scrîşnetul lor metalic făcea să i se încrîncenească pielea. Ochii îi ieşiră din orbite. Mîinile încercau zadarnic să se elibereze din încleştarea pămîntului.

Michelotto se zbătea ca o pasăre prinsă în laţ. Broboane de sudoare fierbinţi i se scurgeau pe frunte, pe

obraz, pe gît. Se zvîrcolise cu atîta deznădejde, încît frînghia începuse să-i intre în carne.

Răcni. Un răcnet gutural de fiară încolţită care-şi simte sfîrşitul. Avea senzaţia că trăieşte un vis urît. Poate că se va trezi.

Tractorul se apropia necontenit.

Zalele şenilelor aduceau cu nişte gheare care se deschideau gata să-l apuce.

Michelotto urlă iarăşi. Cuprins de nebunie îşi înfipse dinţii în buza de jos. Sîngele ţîşni începînd să se prelingă pe bărbie. Gîfîind, aruncă o ultimă privire în jur, căutînd zadarnic salvarea.

Şenilele se apropiau.

Un metru. Şi încă un metru.

Tractorul se mărea, luînd proporţii gigantice.

Michelotto făcu o ultimă sforţare. Frînghia însă nu cedă. Apoi nu mai făcu nici o mişcare.

Şenila din dreapta îl lovi în plin peste faţă. Îl împinse pe spate frîngîndu-i şira spinării, apoi îl strivi, amestecîndu-i carnea, oasele şi sîngele cu ţărîna şi cu bucăţile de piatră...

Sentinţa „Onoratei Familii" fusese executată.

*

În patul său Empire, împodobit cu grifoni şi vulturi de bronz, Don Serafino trăgea să moară. Pielea galbenă

ca pergamentul se lipise de oase. Din obrajii palizi se scurseseră parcă ultimele picături de sînge. Pleoapele străvezii îi acopereau ochii adînciţi în orbite. Aşa cum zăcea cu mîinile întinse de-a lungul corpului descărnat aducea cu un cadavru.

Doctorul Mangano stătea la căpătîiul muribundului. Îl privea cu milă şi în acelaşi timp cu oarecare curiozitate. Murea cel mai de vază client al său.

Abia îi luase pulsul. Sfîrşitul lui Don Serafino era inevitabil. Agonia va mai dura poate cîteva ore. Zorile însă nu-l va mai prinde în viaţă.

La picioarele patului stătea Lucia cu mîinile în poală. Veghea nemişcată ca o statuie. Ochii îi erau lipsiţi de expresie.

„Ce gînduri or fi trecînd prin capul acestei fete ?" se întreba doctorul Mangano.

O călugăriţă îngenuncheată în faţa unui triptic florentin luminat de o candelă aprinsă se ruga, profirînd printre degete un şirag de mătănii.

Doctorul Mangano, Lucia şi călugăriţa aşteptau sfîrşitul lui Don Serafino.

Acelaşi deznodămînt îl aşteptau şi căpeteniile mafiote, care vegheau în biblioteca alăturată. Se aflau acolo, oarecum în ordinea importanţei, şi Don Calo Castiglione, gras, trandafiriu, măreţ în fotoliul său ca un împărat roman pe tron, şi Joe Marcucci, încruntat, bănuitor, ner-

vos şi Mircea — alias Vincenzo Genovese, recules, pătruns de importanţa momentului, aşa cum i se cuvine unei autentice „piese de 90", şi unchiul Gino, calm, stăpîn pe sine, ironic. Mai erau de faţă încă cinci indivizi, unii vîrstnici, alţii mai tineri, dar toţi egal de gravi şi de tăcuţi.

Fum gros de ţigară plutea în straturi alburii, în încăperea luminată, doar de lampa cu abajur de pe birou şi de cele două aplice din dreapta şi din stînga căminului de marmură.

Pe o măsuţă erau aliniate cîteva sticle cu vin sau cu whisky, pahare şi o tavă de *biscotti*.

Jeţul lui Don Serafino era gol.

Toţi ştiau că jeţul acesta avea să fie ocupat în curînd de altcineva. Atît de mare era însă autoritatea lui Don Serafino, încît nici acum în preajma morţii lui nu îndrăzneau să-i desemneze succesorul. În sînul „Onoratei Familii" căpeteniile se alegeau după legi imuabile, pe care nimeni nu se gîndea să le conteste. Cu Don Serafino se proceda însă altfel. El însuşi îşi desemnase urmaşul printr-un testament care avea să fie deschis numai la patruzeci şi opt de ore după ce va trece în lumea dreptilor. Pînă atunci un triumvirat alcătuit din Don Calo, Joe Marcucci şi unchiul Gino avea să gireze conducerea întregii organizaţii.

În cercul intimilor lui Don Serafino se spunea că şi Vincenzo Genovese avea sorţi să fie investit cu autoritatea supremă. Energia, modestia şi totodată discreţia lui plăcuseră lui Don Serafino. Ceva mai mult, Vincenzo fusese singurul în stare s-o îmblînzească pe Lucia.

Uşa se deschise şi Salvatore Schira, secretarul lui Don Serafino, apăru cu o mapă de corespondenţă şi cu un teanc de jurnale, pe care le aşeză pe birou.

— Ce mai spune presa ? îl întrebă Don Calo, mîngîindu-şi bărbia.

Secretarul se uită încurcat la Mircea.

— Ziarele din Roma reproduc o fotografie a lui Don Vincenzo.

Mircea se ridică brusc de pe scaun.

— Ce fotografie ?

Drept răspuns, Salvatore îi prezentă un jurnal, care inserase pe prima pagină un instantaneu luat în holul hotelului Miramar. Mircea era fotografiat din profil. Orbit de strălucirea flash-urilor se strîmba tocmai, oferind o fizionomie care se asemăna destul de aproximativ cu fizionomia lui. O identificare după acest instantaneu ar fi fost anevoioasă, dar nu imposibilă. Textul de sub fotografie era laconic : „Gangsterul Vincenzo Genovese a debarcat la Palermo. Interpolul îl urmăreşte pentru o serie de crime săvîrşite în Statele Unite".

Jurnalul la care Mircea se uita consternat trecu apoi din mînă în mînă. Pe toţi cei de faţă îi fulgerară acelaşi

gînd. Înscăunarea lui în fruntea organizației era compromisă. O căpetenie a Mafiei trebuie să fie o personalitate deasupra oricăror suspiciuni, cu o autoritate necontestată și care să poată apare cu fruntea sus alături de corifeii politici ai Siciliei.

Și candidatura lui Joe Marcucci părea compromisă. Arestarea traficanților de stupefiante pe aeroportul din Roma risca să-l atragă într-o afacere murdară cu regretabil răsunet.

Don Calo și unchiul Gino păreau să rămînă marii favoriți datorită nu numai eminentelor servicii aduse organizației, cît mai ales discreției cu care știuseră să-și camufleze pînă atunci activitatea.

Se știe că Joe nu va ceda fără luptă. Însetat de putere nu va șovăi să declanșeze cele mai sîngeroase frămîntări în sînul Mafiei, spre a-și impune autoritatea. Dar nici Don Calo nu se va lăsa mai prejos. Unchiul Gino era socotit cel mai puțin primejdios în această privință.

Secretarul scoase din mapă textul unei telegrame cifrate, pe care o prezentă — după o scurtă ezitare — lui Don Calo.

— Adu-mi cifrul ! spuse Don Calo.

Îi plăcea să-l folosească personal.

După ce Salvatore îi aduse cifrul, trecu fără jenă la biroul lui Don Serafino și începu să transmită telegrama.

— Transportul cu stupefiante soseşte mîine noapte, spuse el. Oamenii dumitale, Joe, sînt gata să intre în dispozitiv ?

Joe mormăi fără entuziasm :

— Sînt gata.

Don Calo îl privi lung.

— În ultimul timp ai întîmpinat cîteva eşecuri. Ca să nu se mai repete, cred că ţi-ai luat măsurile de rigoare...

— Îmi cunosc atribuţiile, zise Joe, înţepat.

— Nu mă îndoiesc, replică, fără să se tulbure, Don Calo. Te previn însă că transportul acesta de stupefiante este de o sută de ori mai valoros decît ţigările de contrabandă de acum două zile. Şi la Traponi şi la Roma am înregistrat insuccese care pot avea urmări grave...

— În mijlocul nostru se află trădători, cari îşi vor primi neîntîrziat pedeapsa, zise Joe. Eşecurile de la Traponi şi de la Roma sînt datorate unor denunţuri anonime... Oamenii mei de la poliţie mi-au suflat ceva la ureche...

Joe începu să-şi frece nervos mîinile.

— Însă pe nemernic am să-l descopăr foarte curînd, adăugă el, aruncînd o privire ameninţătoare în jur.

— Îmi îngăduiţi să asist şi eu la debarcarea stupefiantelor ? întrebă placid unchiul Gino.

— Vrei să mă controlezi ? zise bătăios Joe.

— De ce nu ? interveni Don Calo. Organizaţia are drept de control şi de cenzură asupra tuturor membrilor ei fără excepţie.

— Vreau să te secondez, Joe, spuse unchiul Gino cu modestie. Cred că mă autorizezi, Vincenzo, să asist la această operaţie ? se adresă el lui Mircea.

— Orice sprijin e bine venit, zise Mircea neutru.

Ştia că în afacerea asta îi revenea un rol foarte important. Teoretic, el era stăpînul întregului transport.

Don Calo se întoarse spre un bărbat chel şi gras, care se servea cu un pahar de Marsala.

— După debarcare, opiumul va fi transportat pe căile normale la fabrica dumitale, Don Girolamo. Te-aş ruga să grăbeşti operaţia de prelucrare. Avem nevoie urgent de heroină pentru Statele Unite. Portocalele de ceară sînt gata ?

— Patru mii aşteaptă să fie injectate cu heroină. Alte trei mii vor fi gata în cîteva zile, zise chelul.

— Foarte bine, spuse Don Calo.

Îşi îndreptă privirile spre un bătrînel cu aer de pensionar inofensiv, care dormita într-un fotoliu.

— Don Mule ! îl strigă Don Calo.

Bătrînelul deschise ochii.

— He ! Ce e ?

Don Mule era unul dintre cei mai mari proprietari de livezi de portocale din nord-vestul Siciliei.

— Poţi să-mi pregăteşti trei vagoane de portocale pentru Marsilia ? întrebă Don Calo.

— Şi patru, zise Don Mule.

— Oamenii dumitale să fie foarte atenți cînd vor băga portocalele de ceară în lădițele cu portocale veritabile...

Bătrînelul închise iarăși ochii.

— Bine, bine. Oamenii mei își cunosc meseria. Dumneata, Don Calo, să ai numai grijă de vamă. Data trecută era să avem neplăceri.

— A fost un agent nou, spuse Don Calo. Dar de atunci s-a dat pe brazdă.

— Debarcarea o faceți tot la Castellamare ? întrebă Don Mule.

— Tot. Între Scapello și Punta della Craperia Grande, zise unchiul Gino. Vii și dumneata cu noi, Don Mule ?

— Expedițiile astea nu mai sînt potrivite cu vîrsta mea, spuse bătrînelul. Asta e treabă pentru tineri. Don Vincenzo merge ?

— Merge, cum să nu meargă, zîmbi unchiul Gino, uitîndu-se patern la Mircea. Opiumul este al lui.

În același moment se deschise ușa dormitorului.

Doctorul Mangano apăru în prag.

— Don Serafino a murit, spuse el simplu.

Din dormitor se auzeau hohotele de plîns ale Luciei. Moartea lui Don Serafino o trezise la realitate...

*

Nori grei se fugăreau pe cerul de păcură. Marea se agita ca o bătrînă arțăgoasă. Valurile se umflau aseme-

nea unor dealuri mişcătoare, pornind la asaltul ţărmului. Apele spumoase se zdrobeau de stînci. Peste întinderile necuprinse ale mării, se aşternuse o imensă cuvertură de spumă albă-verzuie. Vîntul năprasnic pulveriza crestele valurilor, ridicînd în văzduh perdele împletite parcă din stropi minusculi de apă, care împiedicau vederea.

Nava „Calypso" sub pavilion sirian, se oprise în largul golfului Castellamare şi aştepta bărcile pescăreşti cu motor care aveau să execute transbordarea încărcăturii de stupefiante. Spre a se menţine pe loc, în ciuda vijeliei care sufla spre ţărm, comandantul îşi plasase astfel nava încît să primească vîntul din prova şi din travers. Această poziţie dezavantaja bărcile care s-ar fi alipit flancurilor lui „Calypso", căci rămîneau expuse în permanenţă suflului puternic al furtunii.

Aproape de miezul nopţii bărcile pescăreşti sosiră la locul de întîlnire. În pofida condiţiilor grele pe care le crea marea foarte montată, transbordarea începu să fie executată fără întîrziere. Personalul navigant al bărcilor dădea dovada de o adevărată măiestrie. Se lucra cu multă tragere de inimă, pentru că plata era excepţională. Joe Marcucci, care dirija personal operaţia, se pricepea să-şi stimuleze subalternii. Pierderile în oameni şi materiale erau inevitabile. Trei lăzi cu opium se sparseră în timpul coborîrii de pe vapor. Vijelia le plesni de babordul navei, făcîndu-le ţăndări. Alte două lăzi scăpară în mare în

timp ce erau încărcate în bărci. Un om luat de un val fu strivit între ambarcaţiunea sa şi pereţii de fier ai vaporului.

Aproape de ora trei debarcarea luă sfîrşit.

Joe Marcucci supraveghease operaţia de pe ţărm. Urmărise îndeaproape transportul lăzilor din bărci pe plajă şi de acolo în camioanele care aşteptau sus pe marginea falezei. Încheierea cu succes a acestei acţiuni avea să atîrne greu în balanţa alegerii sale în fruntea organizaţiei. Fără să ţină seama de primejdii, dirija personal transportul lăzilor. Era văzut cînd jos pe plajă, cînd sus pe faleză, cînd umblînd fără teamă pe cărările primejdioase care se strecurau printre hăurile falezei.

Unchiul Gino îl urma ca o umbră. Joe îi simţea prezenţa şi fierbea ca un vulcan gata să erupă.

Sus pe faleză aştepta Don Calo. Adăpostit într-un fort ruinat, rămas de pe vremea angevinilor, urmărea ca un generalissim de la postul său de comandă desfăşurarea acţiunii.

Lucky Balestrere, omul său de încredere, stătea pe faleză şi îi comunica prin radio mersul acţiunii.

În jurul orei trei se deschiseră băierile cerului şi din înălţimi porni să se reverse potopul. Descărcările electrice se succedau fără întrerupere, făcînd să vuiască văzduhul.

Ultimele lăzi erau încărcate în camioane. Joe şi unchiul Gino stăteau pe marginea falezei. La lumina fulgerelor

puteau să vadă şi plaja înţesată de oameni, şi marea care se frămînta printre stînci, şi camioanele, şi ruinele fortului, care se profilau pe cerul incendiat.

Joe se uită la ceasul său brăţară.

— Într-un sfert de oră plecăm la Palermo, spuse el lui Ricco Chifalo, unul dintre adjuncţii săi.

Unchiul Gino rîse satisfăcut.

— Am făcut treabă bună, adăugă el.

— Avînd în vedere dificultăţile întîmpinate, va trebui să-i cerem lui Vincenzo să reducă preţul opiumului, zise Joe.

— De bună seamă, replică unchiul Gino. De bună seamă, Vincenzo e om de înţeles.

Acalmia care permisese acest schimb de păreri se încheie cu o cascadă de descărcări electrice, care făceau să se cutremure văzduhul.

În răstimpul dintre două bubuituri se auzi glasul excitat al lui Ricco.

— Unde e Don Joe ? Acum cîteva clipe a fost lîngă mine.

— Să nu fi făcut un pas greşit şi să fi căzut de pe faleză ! exclamă alarmat unchiul Gino.

Ricco o luă la fugă pe cărare în jos.

Unchiul Gino se îndreptă spre fort. Umbla cu precauţie pe cărarea care şerpuia pe marginea dinţată a falezei. Nu voia să împărtăşească soarta lui Joe, care

căzuse desigur în mare de la peste treizeci de metri înălțime.

La picioarele fortului îl zări pe Mircea însoțit de Salvatore Schira.

Neobservat de aceștia, intră în fort. Străbătu o sală în care bălăriile creșteau pînă la genunchi și urcă o scară cu trepte pe jumătate mîncate de intemperii, care ducea într-un turn dărîmat în parte. Acolo, într-un fel de încăpere, care servise pe vremuri drept post de observație, stătea Don Calo și se uita afară printr-o largă spărtură în zid.

La apariția unchiului Gino, se întoarse spre acesta.

— Ei ? Cum au mers treburile ?

— Perfect ! zise unchiul Gino. Perfect ! Se pare numai că Joe a căzut de pe faleză...

Don Calo își țuguie cu afectată supărare buzele grase.

— Țțț-țțț-țțț, ce nenorocire !

Unchiul Gino se apropie de el.

— Va să zică putem pleca ? zise Don Calo.

— Putem pleca, sigur că putem pleca, rînji unchiul Gino.

Deodată își înfipse mîinile în gîtul gras al lui Don Calo și începu să strîngă. Degetele lui de oțel se încleștară ca o menghină în carnea roză și moale care înconjura ca o coleretă grumazul lui Don Calo. Ochii lui Don Calo ieșiseră din orbite. Cu mîinile-i scurte și grase

bătu spasmodic aerul. Apoi căzu în genunchi. Unchiul Gino îl împinse spre deschizătură. În aceeaşi clipă, unchiul Gino simţi o izbitură cumplită în ţeastă. Ochii i se împăienjeniră. Dădu instinctiv drumul lui Don Calo. Apoi în jurul lui se făcu întuneric...

Cînd îşi reveni, era întins pe jos şi legat fedeleş...

Auzea confuz un glas care vorbea cu însufleţire. Tîmplele îi zvîcneau. Apoi glasul se limpezi, devenind inteligibil. Recunoscu vocea lui Balestrere, omul lui Don Calo.

— L-am văzut cu ochii mei cînd l-a îmbrîncit pe Joe, aruncîndu-l de pe faleză. Apoi l-am urmărit. Voiam să văd ce are de gînd să facă. Cînd am băgat de seamă că trece pe lîngă Don Vincenzo şi pe lîngă Salvatore, ferindu-se să le atragă atenţia, am înţeles că pune ceva la cale. Nu mi-am închipuit totuşi că avea de gînd să vă ucidă, Don Calo.

Don Calo îşi recîştigase calmul.

Cu degetele lui albe şi grase îşi masa uşor grumazul.

— De mult îl supravegheam şi eu, spuse el, uitîndu-se cu dispreţ la unchiul Gino. El a pus la cale fotografierea lui Vincenzo, ca să-l compromită. A vrut să mă ucidă şi pe mine ca să scape de orice concurenţă şi să ocupe astfel fără opoziţie scaunul rămas liber prin moartea lui Don Serafino. Mă întreb dacă nu tot el i-a făcut de petrecanie şi lui Don Serafino, otrăvindu-l. Am să ordon autopsia cadavrului. Poate că şi denunţurile din ultima vreme sînt opera lui. Am să aflu...

Se întoarse spre Lucky Balestrere.

— Fă-ţi datoria, Lucky !

Vocea lui Don Calo era rece, necruţătoare.

Lucky scoase din buzunarul hainei un brici.

Unchiul Gino gemu. Ştia ce-l aşteaptă. Se uită la cercul de oameni care-l înconjurau. Văzu numai figuri întunecate, duşmănoase. Erau acolo şi Vincenzo şi Salvatore şi Ricco şi Antonio şi mulţi alţii...

Vincenzo părea cel mai emoţionat.

Lucky se plecă asupra unchiului Gino. Desfăcu briciul.

— Nu !... Nu !... se zbătu unchiul Gino. Blestemaţilor !...

Apoi urlă gutural, făcînd să răsune încăperea. Cu două mişcări iuţi, Lucky îi crestase ochii. Sîngele ţîşni în toate părţile. Îi reteză apoi urechile.

— Şi acum limba, porunci Don Calo. Cine e orb, surd şi tace trăieşte o mie de ani în pace, rosti el ironic.

Mircea se întoarse cu spatele. Nu era în stare să mai asiste la scena atroce care urma. Nu văzu cum oamenii lui Don Calo deschiseră cu forţa gura încleştată a unchiului Gino, nici cum îi scoaseră limba din gură şi nici cum i-o secţionară de la rădăcină...

Unchiul Gino leşinase.

— Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l aici, porunci Don Calo. Dacă scapă cu viaţă după sîngerarea asta, să fie de exemplu tuturor acelora care ar fi ispitiţi să-i urmeze pilda.

De afară se auziră deodată împuşcături, strigăte, înjurături.

Un om intră în fugă.

— Don Calo, sîntem înconjuraţi de carabinieri. Ai noştri rezistă. Auziţi !...

Rafalele de împuşcături se înteţeau.

Don Calo aruncă o privire furioasă asupra celor din încăpere.

— Iar am fost trădaţi. Mîine însă aflu eu cine e trădătorul.

Porni grăbit spre scară.

— Cunosc eu un drum pe unde putem ieşi din încercuire, zise Lucky. În dosul ruinelor se deschide un tunel săpat în stîncă, pe vreo două sute de metri. L-am străbătut adeseori.

Don Calo şi oamenii săi coborîră grăbiţi scările.

Mircea rămase intenţionat în urmă. Sosise momentul să-şi scoată masca şi să se predea carabinierilor. Făcuse destule servicii poliţiei. Denunţul acesta din urmă scoase din circuit o mare cantitate de stupefiante destinată să intoxice mii de oameni.

Rămăsese singur cu unchiul Gino, care zăcea într-o băltoacă de sînge în mijlocul încăperii.

Ieşi fără să se mai uite în urmă.

Cînd ajunse jos, Don Calo şi însoţitorii săi dispăruseră.

După un zid dărîmat în parte, se iviră doi carabinieri. Mircea ridică braţele.

— Om bun, rosti el, ieşind în întîmpinarea carabinierilor, om bun...

— Parola ! strigă primul carabinier.

— Moarte şi portocale ! răspunse Mircea.

Coperta de ALBIN STĂNESCU

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 09.11.1966. Bun de tipar 30. 01.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7740. Tiraj 80140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m² 700×1 000/32. Coli editoriale 2,32. Coli de tipar 2. A. T. 11 566. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—94

Tiparul executat sub comanda nr. 60.759 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI